

РЕШЕНИЕ

№ 1488

гр. София, 20.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 10-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на първи декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Цветко Лазаров

Членове: Ралица Димитрова
Нина Стойчева

при участието на секретаря Мария Ив. Крайнова
като разгледа докладваното от Ралица Димитрова Въззивно гражданско дело
№ 20231000500972 по описа за 2023 година

Производството е образувано по въззивна жалба на „ЗАД Армеец“ АД срещу решение № 263416/ 02.12.2022г. на СГС, ГО, 7ми състав постановено по гр.д. № 4457/21г. в частта, в която е уважен иск с правно основание чл.432, ал.1 от КЗ за сумата от 45 000 лв. обезщетение за неимуществени вреди

Срещу същият съдебен акт е постъпила насрещна въззивна жалба от В. Г. Я. в частта, в която предявеният от него иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди от смъртта неговия баща Г. С. Я. е отхвърлен над 45000лв. до пълния предявен размер от 200 000лв.

Жалбоподателят - ответник твърди, че в обжалваната от него част решението на СГС е неправилно, незаконосъобразно и необосновано. То е постановено при съществени процесуални нарушения, тъй като не са допуснати поискани от него доказателства, поради което делото е останало неизяснено от фактическа страна. Поддържа, че водачът на лек автомобил „Хюндай И 30“ с рег. № ***** не е могъл и не е бил длъжен да предвиди като опасност наличието на пешеходец на пътя, където е настъпил инцидентът и с която да съобрази поведението си. Счита, че причината за

настъпване на ПТП стои извън поведението на водача и не може да му се вмени във вина. Презумпцията за вина е оборена в хода на процеса и отговорността на дружество не следва да бъде ангажирана. Дори и да се приеме, че водачът на лекия автомобил е нарушил правилата за движение по пътищата, то безспорно е налице съществен принос и на пешеходеца за настъпване на пътния инцидент. Счита, че е определено обезщетение за неимуществени вреди в завишен размер, тъй като починалият е бил на 83 години, а синът му на 60 години.

Затова моли въззивния съд да отмени решението на СГС в обжалваната от него част и да постанови друго, с което да отхвърли изцяло предявения иск или да определи по-нисък размер на обезщетението за неимуществени вреди.

Жалбоподателят-ищец счита, че в обжалваната от него част първоинстанционното решение неправилно и незаконосъобразно. Неправилно е приложен разпоредбата на чл.52 от ЗЗД. Присъденото обезщетение е в занижен размер. Съдът не е преценил правилно в тяхната съвкупност тежестта, интензитета, продължителността на претърпените от него неимуществени вреди. Не е съобразено, че и към настоящият момент той не е преживял загубата на баща си. Смъртта му е довела до тежки психически и морални болки и страдания. Съдът не е съобразил икономическата конюнктура в страната към момента на увреждането. Счита, че вина за настъпване на ПТП има само водачът на МПС, но не и пешеходецът. Дори и да се приеме, че и той е допринесъл за увредата си, то обемът на съпричиняване е 10%.

Затова моли въззивния съд да отмени решението в частта, в която предявеният иск е отхвърлен и го уважи изцяло.

„ЗАД Армеец“ АД в депозиран писмен отговор и в съдебно заседание чрез процесуалния си представител оспорва насрещната въззивна жалба.

Счита я за неоснователна. Поддържа, че в обжалваната от ищеца част първоинстанционното решение е правилно и законосъобразно. Счита, че присъдено обезщетение не само, че не е занижено по размер, а е силно завишено. Излага доводи във връзка с приложението на чл.51, ал.2 от ЗЗД.

Съдът след като обсъди събраните по делото доказателства в първоинстанционното и възивно производство по реда на чл.235 от ГПК,

намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Съдът е сезиран с иск по чл.432, ал.1 от КЗ. В исковата молба ищецът В. Я. твърди, че на 29.07.2017г. в гр. София около 18 ч. по бул. „Цариградско шосе“ с посока на движение от гр. Пловдив към гр. София към бул. „Ал. Малинов“ С. Б. е управлявал лек автомобил „Хюндай И 30“ с рег. № *****. Пътното платно в района на кръстовището между бул. „Цариградско шосе“ и ул. „Д. Пешев“ е разделено на четири пътни ленти. Кръстовището е регулирано със светофарна уредба и пътна маркировка. Водачът Б. е управлявал МПС със скорост около 40 км/ч. в четвъртата лента, гледано от дясно на ляво спрямо посоката му на движение. В третата лента се е движел лек автомобил тип „ван“. Преди да навлязат в кръстовището и двата автомобила пешеходецът Г. С. Я. на 83 години, решил да пресече пътното платно на бул. „Цариградско шосе“, въпреки че светофарната уредба за пешеходците е светела с червен сигнал. Неправилното решение е било продиктувано от влошеното му здравословно състояние. Той е пресичал с бърз ход от дясно на ляво спрямо посоката на движение на автомобилите. Движещият се лек автомобил пред Б. е намалил скоростта си, за да пропусне пешеходеца. След това пешеходецът, който е преминал третата лента за движение, вече е бил видим за Б., но последният не е реагирал. Последвал е удар, при който на Г. Я. са му причинени травми, от които е починал.

Водачът Б. е нарушил правилата за движение по пътищата. Той е имал валидна застраховка „Гражданска отговорност“ при ответника към момента на ПТП за периода 07.07.2017г. до 06.07.2018г. Ищецът е син на Г. Я.. Двата са били в много добри и близки отношения, имало е разбирателство, характерни за силната връзка между родител и дете. Внезапната загуба на бащата е понесена от ищеца изключително тежко и му е причинила морални страдания. Смъртта му е била голям удар за ищеца. Той е загубил скъп за него човек, на когото имал пълно доверие и от който очаквал подкрепа във всяка житейска ситуация. Ищецът се е затворил в себе си и не може да преодолее шока от смъртта на баща си. С молба от 21.08.2017г. е поискал от ответника да му заплати обезщетение за смъртта на баща му в размер на 200 000лв., но до момента такова не му е изплатено. Затова моли съда да осъди ответното дружество да му заплати обезщетение за неимуществени вреди в размер на 200 000 лв., в едно със законната лихва от 24.01.2019г. до окончателното му изплащане. Претендира разноски.

Ответникът в депозиран писмен отговор оспорва иска за неимуществени вреди по основание и размер. Оспорва наличието на елементите от фактическия състав на непозволеното увреждане. Не оспорва, че за водача на лек автомобил „Хюндай И 30“ с рег. № ***** е имало валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите към момента на ПТП. Оспорва механизма на произшествието. Твърди, че за водача то е било случайно събитие по смисъла на чл.15 от НК. Ударът е настъпил в опасната му зона на спиране и той не е имал техническа възможност да го предотврати. С. Б. е управлявал лекия автомобил правомерно. Оспорва, че пешеходецът е бил с влошено зрение, поради което не е имало възможност да възприема сигнала на светофарната уредба. Дружеството поддържа, че единствената причина за настъпване на ПТП е поведението на пешеходеца, който е предприел пресичане на забранителен сигнал на светофарната уредба, без да се огледа и да се съобрази с останалите участници в движението. Неговото движение на пътното платно е непредвидима опасност за водача Б., но и за другите водачи. Оспорва наличието на пряка причинно- следствена връзка между настъпилото произшествие и смъртта на Г. Я.. Оспорва твърденията в исковата молба за неимуществени вреди за ищеца. Прави възражение за съпричиняване, тъй като пострадалият е предприел пресичане на червен сигнал на светофарната уредба за него, но и поради това, че е нарушил чл.113 и чл.114 от ЗДвП. Приносът му е 99%. Сочи, че при отчитане на критерият за справедливост трябва да се вземе предвид, че починалият е бил на 83 години, а ищецът на 60 години. Оспорва претенцията за лихва. Счита, че претендираното обезщетение не съответства на действителната вреда и е прекомерно.

Не се спори, а и видно от Констативен протокол № К 530/ 29.07.2017г., протокол за оглед на местопроизшествието от 29.07.2017г. и фотоалбум е, че на същата дата е настъпило описаното в исковата молба произшествие.

Безспорно е, че в резултат от него е починал Г. С. Я.- акт за смърт № 1073/01.08.2017г. Видно от удостоверение за наследници № 13506/04.08.2017г. ищецът негов законен наследник.

Не се спори, а и видно от справката от Гаранционния фонд е, че за лек автомобил „Хюндай И 30“ с рег. № ***** е имало валидна застраховка „Гражданска отговорност“ за периода 07.07.2017г. до 06. 07.2018г. при

ответника.

Не се спори, че ищецът е предявил доброволна претенция към ответното дружество за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди на 21.08.2017г., но такова не е изплатено.

Приети са за безспорно и ненуждаещо се от доказване и следното обстоятелство: пострадалият е предприел пресичане на забранен- червен сигнал на светофарната уредба. Въззивният съд счита, че не следва да се приеме за безспорно, че за водача на лек автомобил „Хюндай“ има постановена и влязла в сила присъда, доколкото досъдебното производство срещу него е прекратено на основание чл.24, ал.1, т.1 от НК.

В хода на съдебното дирене са приети удостоверение за постоянен и настоящ адрес на ищеца и Г. Я., от които се установява, че са живели на различни адреси, История на заболяването от УМБАЛ „Св. Анна“-гр. София .

По делото е допусната автотехническа експертиза, която е дала заключение за механизма на ПТП, поведението на водача на лекия автомобил и на пешеходеца на платното за движение. Вещото лице е използвало за изводите си видеозаписа от пътните камери, намиращи се на мястото на произшествието. В заключението е определено мястото на удара, скоростта на движение на пешеходеца първоначално при бърз ход, а след това и тичайки. Скоростта на движение на лекият автомобил в района на произшествието е 65, 67 км/ч, а в момента на удара 41, 65км/ч. Опасната зона на спиране при 65,74км/ч е 53, 70 м., а при 50 км/ч е 36, 39 м. Направен е извод, че при движение на лекия автомобил със скорост 56 км/ч или по-ниска в района на произшествието водачът е могъл да предотврати настъпването му. Пешеходецът също е могъл да го предотврати като предприеме пресичане на платното за движение след подаване на зелен сигнал на светофара. Ударът е настъпил в най- лявата лента на бул. „Цариградско шосе“, която е лентата за движение на лекия автомобил. Последният е навлязъл на 27-28 секунди след подаването на зелен сигнал на автомобилите, т.е. той не е потеглил от място. Вещото лице е посочило кога водачът е могъл да възприеме пешеходецът. В съдебно заседание вещото лице е допълнило заключението си.

Допусната медицинска експертиза е дала заключение за получените от

Г. Я. травми при пътния инцидент, от които е настъпила смъртта на Г. Я. и че тя е в пряка и непосредствена причина с ПТП.

Съдът възприема заключенията като обективни, обосновани, основаващи се на научните правила и опита на експертите.

В хода на процеса са събрани гласни доказателства.

Свидетелят Б. е водачът на МПС, бутнало Г. Я.. Той свидетелства, че помни ПТП. То е станало на 29.07. 2017г. Излага своите възприятия за пътния инцидент.

Свидетелят Б. е съпруга на водача на лекия автомобил „Хюндай“. Тя също излага своите възприятия за пътния инцидент като описва местоположението на лекия автомобил, в който е пътувала, както и на други участници в движението и как тя е възприела появата на пешеходеца.

Свидетелят Я. е съпруга на ищеца. Заявява, че първо на нея са съобщили за инцидента на 29.07.и че бащата на ищеца е в Окръжна болница. На другия ден е отишла в болницата и е разбрала, че Г.. Я. е починал. Два дни не е казала на съпруга си, защото е получил инсулт. Когато му е съобщила той е изпаднал в депресия и от тогава няма никакъв стимул. Съпругът ѝ и баща му са били близки. Докато е бил здрав В. Я. е ходел при баща си през 2-3 дни и са се виждали. След това Г.. Я. е започнал да идва и съпругът ѝ е слизал долу да се видят. Не са се карали, помагали са си.

Съдът кредитира показанията на свидетелите Б. като основаващи се на лични впечатления за фактите и обстоятелствата, които излагат.

Тези на свидетеля Я. ги прецени при условията на чл.172 от ГПК, поради близките отношения между нея и ищеца, но ги счита за достоверни и убедителни.

При така събраните доказателства първоинстанционният съд е приел като справедливо обезщетение за неимуществени вреди за ищеца в размер на 90 000лв. Възражението за съпричиняване е прието за доказано в обем от 50% и са присъдени 45 000лв.

Пред настоящата инстанция нови доказателства не са ангажирани.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът приема, че предмет на въззивно разглеждане е иск по чл.432, ал.1 от КЗ.

Въззивният съд се произнася служебно по валидността на първоинстанционното решение, по допустимостта му в обжалваната част, а по отношение на правилността му е обвързан от посоченото в жалбата- чл.269 от ГПК, с изключение на допуснато нарушение на императивна материалноправна норма.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо.

С прекия иск по чл.432, ал.1 от КЗ разполага увреденият от ПТП срещу причинителят на вредите и неговият застраховател. Пострадалият, или неговите близки, може да предявят иска за заплащане на обезщетение за претърпените имуществени и неимуществени вреди непосредствено срещу застрахователя по задължителна застраховка „гражданска отговорност“ след спазване на изискванията на чл.380 от КЗ. Последната разпоредба задължава лицето, което иска да получи застрахователно обезщетение, да отправи към застрахователя писмена застрахователна претенция. Това е абсолютна положителна процесуална предпоставка за упражняване на правото на иск пред съда, предвидена в специален закон и свързана с изтичането на определен срок- чл.498, ал.3 от КЗ. Той е тримесечен и е регламентиран в чл.496, ал.1 от КЗ и с изтичането му е обусловена допустимостта на претенцията./опр. № 332/19.07.2018г. по ч.т.д. № 1614/18г., I т.о. на ВКС, опр. № 179/15.04.2019г. по ч.т.д. № 859/19г., I т.о. на ВКС/. По делото не се спори, а и от доказателствата се установява, че ищецът е отправила писмена претенция към застрахователя. Тримесечният срок е изтекъл преди процеса и застрахователят не е изплатил обезщетение. Поради това предявеният иск по чл.432, ал.1 от КЗ е допустим.

Застрахователят по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ по смисъла на чл.465 от КЗ отговаря за чужди виновни действия и по характер отговорността му е гаранционно – обезпечителна.

Той има задължението да покрие в границите на определената в застрахователния договор застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от него вреди на трети лица, които са пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие.

За да се ангажира отговорността на дружеството- застраховател е необходимо да са налице предпоставките на чл.45 от ЗЗД по отношение на застрахования при него. В тежест на ищеца пред първоинстанционния съд, е

да докаже наличието им с всички допустими доказателствени средства. Заедно с това той трябва да установи наличието на валидно застрахователно правоотношение по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ между застрахователя и деликвента.

По делото не се спори, че гражданската отговорност за лек автомобил „Хюндай И 30“ с рег. № ***** е била застрахована при жалбоподателя-застраховател. Застраховката е била валидна към момента на настъпване на произшествието. Застрахователят оспорва наличието на предпоставките на чл.45 от ЗЗД по отношение на застрахования при него водач. Сита, че той няма вина за настъпване на произшествието. В тази връзка следва да се обсъди заключението на приетата по делото автотехническа експертиза, която след преглед на видеозаписите от пътните камери, е установила, че в района на кръстовището процесният автомобил се е движел с около 65 км/ч, а в момента на удара около 42км/ч. Той се е движел без да спира и не е потеглил от място. Преди настъпване на удара пешеходецът се е движел от дясно на ляво по посока движението на автомобилите и се е намирал в края на втората пътна лента по пешеходната пътека пред съседно движещото се МПС. Той е започнал да излиза от габарита му и е бил на левия му фар. Тогава водачът на лек автомобил „Хюндай И30“ е имал възможност да го възприеме първоначално само главата, а след това и останалата част от тялото. Т.е. пешеходецът е бил пропуснат от МПС, които са се движели в другите пътни ленти, което означава намаляване на скоростта им или предприемане на спиране. Т.е. С. Б. е имал възможност да прецени, че има опасност за движението и да реагира своевременно на нея. Ако той се е движил със скорост равна на 56 км/ч или по-ниска е имал техническа възможност да предотврати удара чрез спиране. Съгласно чл.20, ал.2 от ЗДвП водачите имат задължението да избират такава скорост, при която да имат възможност да спрат при възникване на опасност за движението. Той е допуснал нарушение на тази разпоредба, тъй като скоростта му не е била съобразена с пътната обстановка. Водачът Б. е допуснал нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП като в населено място е управлявал МПС със скорост над разрешената. Според чл.47 от ЗДвП водачът на ППС, приближаващо към кръстовище, трябва да се движи с такава скорост, че при необходимост да може да спре и да пропусне участниците в движението, които имат предимство. Цитираните правни норми са императивни и всяко тяхно

нарушение е противоправно деяние. Застрахованият водач при застрахователя е нарушил правилата за движение по пътищата, поради което е настъпила смъртта на Г. Я.. Осъществен е фактическият състав на непозволеното увреждане и следва да се ангажира отговорността на дружеството- въззивник. То е пасивно материално легитимирано да отговаря по предявения иск.

Пред въззивния съд се спори по отношение на размера на обезщетението за неимуществени вреди.

Обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост- чл.52 от ЗЗД. Справедливостта не е абстрактно понятие. То включва обсъждането на обективни критерии, свързани с вида на уврежданията, начина на настъпването им, наличието на остатъчни поражения от тях, от които да няма лечение, прогноза за бъдещото здравословно състояние на увредения, неговата възраст и влошаване на здравословното му състояние, наличие на загрозяване и белези/ПП № 4/23.12.1968г. на ВС/. На основание чл.154 от ГПК всяка страна има задължението да докаже всички факти, от които черпи за себе си благоприятни правни последици. В това се състои тежестта на доказване. Затова ищецът е длъжен да докаже, при пълно и главно доказване и с всички допустими и относими доказателства, претърпените от него болки и страдания. При недоказването им за него са неблагоприятните последици, изразяващи се в това съдът да приеме, че твърдените факти не са настъпили.

При претендиране на обезщетение от смърт на близък, респективно родител, в предмета на доказване са отношенията, които са имали ищецът и починалия и тяхната близост.

В. Я. е дете на Г. Я. като е естествено да изпитва болка и страдание от смъртта му. Били са близки и са имали много добри взаимоотношения. Той е приел тежко смъртта му, като е изпаднал в депресия. Взаимно са си помагали и са поддържали близки отношения. При определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди съдът следва да съобрази и обстоятелството, че към 2017г. ищецът е бил на 60 години, а баща му на 83 години. Той е формиран като личност, изграден като характер и ценностна система. Нуждата от родителска грижа към него самият е в минимален размер, в сравнение с едно малолетно и непълнолетно дете. Той е живеел

отделно от баща си, създава е собствено семейство, което предполага изградена самостоятелност и възможност да полага грижи сам за себе си. Смъртта на родител е психологическа травма за едно дете, но не в толкова голяма степен, колкото за един подрастващ човешки индивид, чиято нужда от родителска грижа предстои. Възрастта на ищеца и неговият родител не може да отрече, че първият би изпитвал болки и страдания от смъртта на баща си.

Като съобрази всички тези обстоятелства съдът намира за справедливо обезщетение за неимуществени вреди по отношение на ищеца да е в размер на 90 000 лв.

По възражението за съпричиняване с правно основание чл.51, ал.2 от ЗЗД.

Разпоредбата предвижда санкция за увредения, ако е допринесъл за вредите, чрез намаляване на обезщетението, което му се дължи. Съпричиняването на вредоносния резултат изисква поведението на пострадалия, изразяващо се в действие или бездействие, да е било противоправно или не, но фактически да е в причинна връзка и да е допринесло обективно за настъпилите вреди. За да е налице съпричиняване не е необходимо пострадалият да има вина за увреждането. На основание чл.154 от ГПК в тежест на ответника е да докаже с всички допустими и относими доказателства съпричиняването на вредите от страна на пострадалия. От него застрахователят черпи благоприятни правни последици и при недоказването му, следва да се приеме, че не са се осъществили твърдените факти по съпричиняването на вредите. Ответникът е конкретизирал възражението си в отговора на исковата молба- починалият Г. Я. като пешеходец е предприел пресичане на червен сигнал на светофарната уредба и в нарушение на чл.113 и чл.114 от ЗДвП. По делото е отделено като безспорно обстоятелството, че починалият е пресичал бул. „Цариградско шосе“, когато за него като пешеходец е имало червен сигнал на светофара. Съгласно чл.12, ал.4 от ЗДвП за регулирането на движението на пешеходците се използват пътни светофари, които подават сигнали с немигащи и мигащи светлини с червен и зелен цвят. Червеният цвят забранява преминаването, а зеленият го разрешава. При наличие на работеща светофарна уредба участниците в движението са длъжни преимуществено да

се съобразяват с нейните светлинни сигнали. Преди да пресече Г. Я. не се е съобразил както с тях, така и с разстоянието на приближаващите се ППС. Допуснал е нарушение на чл.113, ал.1 и т.1 от ЗДвП. Разпоредбата е императивна по своя характер и предписва какво трябва да бъде поведението на пешеходците, когато са участници в движението. Те трябва да пресичат платното за движение на разрешените за това места при съответната пътна маркировка, а когато има светофарна уредба на зелен сигнал. С оглед на това следва да се приеме, че с неправомерното си движение по пътното платно Г. Я. е нарушил разпоредбата на чл.113, ал.1 от ЗДвП, поставил се е в завишен риск. Поведението му е било противоправно и обективно е допринесло за вредоносния резултат. Обемът на съпричиняване съдът определя на 50% или дължимото обезщетение е 45 000 лв.

При определяне на размера на обезщетението съдът съобрази годината на настъпване на произшествието/2017г./ и икономическата обстановка в страната. Минималната работна заплата за 2017г. е 460 лв., Размерът на обезщетението за неимуществени вреди не е в зависимост от този на лимитите, като те не са самостоятелен критерии, а и от това кои вреди са били предмет на съдебното производство и са били доказани в хода на съдебното дирене./ Р № 34/27.03.2020г. по т.д. № 1160/19г., II т.о. на ВКС, Р № 60090/29.07.2021г. по т.д. № 1472/20г., ВКС, I т.о./ Размерът на определеното обезщетение за неимуществени вреди е равен на 97 минимални работни заплати за страната. То е съответно на жизнения стандарт на страната към правнорелевантния момент.

Поради изложеното първоинстанционното решение следва да се потвърди.

По разноските.

Поради неоснователност на насрещната жалба на застрахователя се дължат разноски за въззивното производство в размер на 150лв. юрисконсултско възнаграждение. Не му се дължат разноски за подадената от него въззивна жалба поради неоснователността ѝ.

На жалбоподателя В. Я. не се дължат разноски за въззивната инстанция поради неоснователността на насрещната въззивна жалба.

На основание чл.38 от ЗАДв. на адв. В. О. се дължи адвокатско възнаграждение за защита във въззивното производство/ по двете жалби/ в размер на 967, 50лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 263416/ 02.12.2022г. на СГС, ГО, 7ми състав постановено по гр.д. № 4457/21г.

ОСЪЖДА „ЗАД Армеец“ АД, ЕИК121076907, гр. София, ул. „Ст. Караджа“ № 2 да заплати на адв. В. В. О., гр. ***, ул. „****“ № ***, ет. *** сумата от 967, 50лв. адвокатско възнаграждение за производството пред САС.

ОСЪЖДА В. Г. Я., ЕГН *****, гр. ***, ж.к. „****“ 3, бл. ***, вх.***, ет.***, ап.53 и със съдебен адрес: гр. София, ул. „****“ № ***, ет. *** чрез адв. В. О. да заплати на „ЗАД Армеец“ АД, ЕИК121076907, гр. София, ул. „Ст. Караджа“ № 2 сумата от 150лв. разноски по делото пред САС .

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщението до страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____